

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών μετρούμεν χρόνον
εις τήν γήν των Παρθενώνων.

Έννιάκον τέσσαρα και χίλια,
πού θα 'βγούν λαοί με πετραχίλια.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εύθείας προς έμέ
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τά ξένα όμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α λ ' σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γίνωσιν φέρομεν παντός εύμούσου τσελεπή
ότι πολούμεν σώματα «Ρομηού» άνελλιπή
με τήν άνάλογον τιμήν κ' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θα πληρώη δι' αυτά ταχυδρομείων τέλη.

Πέμπτ' Ιουνίου,
μηνός άνείου.

Όκτακόσα σαράντα κ' έννέα,
τού πολέμου δέν έβησαν νέα.

Άγγελία θοραρά
και κατά τι θοραρά.

Χωρίς Βουλήν παρακαλώ 'στό κράτος μας τί μένει;
Π.—Μά δέν μου λέγεις έκτακτος τί τάχατε σημαίνει;

Άγγέλλομεν εις τό κοινόν τής γής των Παρθενώνων
πώς ό «Ρομηός» εισέρχεται 'στόν είκοσόν του χρόνον,
και κράζομεν εις τήν έντός και τήν έκτός πατρίδα
πως θα πανηγυρίσωμεν είκοσαετηρίδα.

Φ.— Έκτακτος σύνοδος θα 'πη φαρδύς πλατύς να στρώσεσαι
κ' έκτακτος να κοιμάσαι,
κ' έκτακτος να πληρώσεσαι
κ' έκτακτος να τιμάσαι.

Κυριάζοντες πως τό ψωμί φτύνανει κ' άκριβαίνει,
κυριάζοντες πως κ' ό χρυσός άνεβοσκεβαίνει,
κ' ό Φασουλής ό φουκαράς χρυσού δέν έχει γνώσιν
και 'στην μεγάλην ύφροσιν και 'στην μεγάλην πτώσιν.

Έκτακτος θα 'πη να γίνης τακτικός άγορητής
κ' άσπροπρόσωπος να βγαίνης ύπως κατάσπρος χασές,
έκτακτος θα 'πη, καυόμεν, δρό χιλιάδες να ζητήης
κ' ό Κετσέας με τούς άλλους να σου κόβη τής μοστίς.

Άλλάζομεν τόν χρόνον μας και μάθετε, πολίται,
πως με τόν περονόσορον, τήν κρίσιν, τήν άκρίδα,
και πάλιν τό Βασιλείον κ' ό κόσμος άπειλείται
με τού «Ρομηού» τήν μέλλουσαν είκοσαετηρίδα.

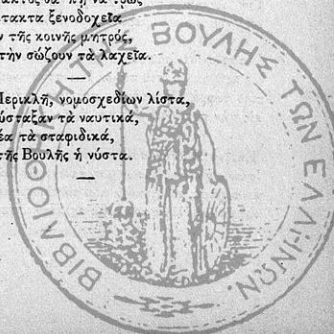
Έκτακτος θα 'πη να κάνης κάπως έκτακτη θυσία
και τών Έλεγκτών τό σώμα θυμομένος ν' άπειλής
πως θα κόψης άμοιβαίως τήν μισή μισθοδοσία
τού Κετσέα και τών άλλων μ' ένα νόμον τής Βουλής,
και θα στείλγης άρον άρον τό Συνέδριον άλλού,
'στην Λαμία, 'στην Χαλκίδα, 'στό Κιν-Τσάου, 'στόν Γκαλού.

Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.

Έκτακτος θα 'πη να τρώς
σ' έκτακτα ξενοδοχεία
χάριν τής κοινής μητρός,
πού τήν εύχουν πά λαχεία.

Π.—Τί χασμουρέσαι, Φασουλή;
Φ.— Τί διάβολο να κάνω;
μόνο με τό χασμουρήμα κάπως άπολαμβάνω.
Κύ-τα τό καταρκύλημα ροχθοδντος καταρράκτου.
Π.—Τί λές, μωρέ; παλάδωσαι;
Φ.— Ω λήξις τής έκτάκτου.
Για 'πές μου, δέν αισθάνεσαι σάν πατριώτης πληξίν
καθόσον πλησιάζομεν προς τής Βουλής τήν λήξιν;

Μ' ένύσταξτε, βρε Περικλή, νομοσχεδών λίστα,
μ' ένύσταξαν τά ναυτικά,
τα νέα τά σατραπικά,
και τής Βουλής ή ύστατα.

Μ' ἔχουν νυστάζει κ' ἀπειλῶν
καὶ κρίσεων ἡμέρας,
μ' ἐνύσταξαν τῶν Θεσσαλῶν
ἐκείναις ἢ φοβέρας

τὸν κύριον Πρωθυπουργὸν πῶς σίγουρα θ' ἀφήσουν
ἐὰν τὸ νομοσχέδιον τοῦ σίτου δὲν ψηφίσουν.

Μ' ἐνύσταξαν τῆς κυραλοῦς οἱ θησαυροὶ κ' οἱ πόροι,
μ' ἐνύσταξαν, βρε Περικλῆ, τῶν σιταριῶν οἱ φόροι,
τὸ φράγκο, ποῦ κκτέθηκε ἄσπιν μίαν καὶ τριάντα,
καὶ τὸ ψωμί ποῦ ἔφτιννε χωρὶς νὰ ξέρω γιάντα.

Μ' ἐνύσταξαν καὶ τῶν στρατῶν τὰ νέα νικητήρια
καὶ τὰ πολεμικά,
καὶ τὰ συλλαλητήρια
τὰ Μακεδονικά.

Κόσμος μ' ἐνύσταξε γοργός,
κάθε πωλητὴς καλλίφωνος,
κ' ὁ κύριος Πρωθυπουργός
κ' ὁ γέρος ὁ τῆς μεζίζουας,
ὅπου νεῶν πάντοτε καὶ πλήρης εὐγλωσσίας
μέσ' ἄσπιν Βουλῆς τὸ μέλος
ἐκτάκτως ἔρριψ' ἐνστάσιν μεγάλην ἀπικρίτας
ὡς Πάρθιον τι βέλος.

Τοιοῦτον ἔκτακτον σκοπὸν κ' ἔκτακτον χαρακτηρὰ
προσέδωκε ἄσπιν ἔκτακτον ὁ γέρο-Κορδονάτος
μ' ἐνστάσιν ὄντως ἔκτακτον, καὶ τί γὰρ ποῦ ἴπρη
κυττάζων μίαν ἔκτακτον μεταβολὴν ἴσ' τὸ κράτος.

Μ' ἐνύσταξε πραγματικῶς ἡ διαρκὴς εὐδία
κ' ὁ τῶν ρητόρων ψήφισος ὁ πρῶτος καὶ γλυκύς,
κ' ἡ κατ' Ἀστυμακόπουλον ἐπίσημος κηδεία
καὶ τῆς παρακρατήσεως καὶ τῆς Σταφιδικίης.

Μ' ἔχουν νυστάζει κ' ἔκτακτα καὶ τακτικὰ συμβάντα
κ' οἱ πάντες καὶ τὰ πάντα,
κ' ἀντὶ πρὸς ὕπνον, Περικλῆ, νὰ σπεύσω πανευφρόσυνον
εἰς τοῦ Παλαιολόγου μας ἐπήγα τὸ μνημόσυον.

Κ' εἶδα σὲ πλάσιν ναυελῆ, κυρὴν καὶ νυσταλέαν
τὸν λάμποντ' Αὐτοκράτορα,
τὸν ἐνοδοῦν προπάτορα,
μὲ θώρακα, μὲ πέδιλα καὶ περικεραλαίαν.

Γὰρ ἴδες κειρὸ ποῦ δ' ἰάλεξαν, ζυλόνε συμπολίτη,
μὲ κάνοινα μνημόσυνο κ' αὐτοῦ τοῦ μακρῆτη.

Γὰρ ἴδες κειρὸ ποῦ δ' ἰάλεξαν μετὰ λυγμῶν καὶ θρήνων
νὰ μνημονεύουσιν μερικὸν τὸν πάλαι Κωνσταντίνον.

Ἄσπειον δὲν σοῦ φαίνεται μνημόσυον κ' ἐκείνου
τοῦ πάλαι Κωνσταντίνου,
ποῦ τέφρα τέφρα ἐγίνε πρὸ χρόνων ἀμετρήτων,
εἰς τὴν παροῦσαν ἐποχὴν ἡμῶν τῶν ἀπορμήτων;

Ἐκεῖνο τὸ μνημόσυον περίεργον τὸ βροίτω
ἴσ' τοῦ χρόνου τῶσαν μηχανῶν καὶ γλῶσσιν ἀγορεύτων,
ἐν τούτοις τὰ ξεράδι μου τὰ πλωσα μέσ' ἴσ' τὸν δίσκο
κ' ἔπρηγ' ἴσ' γὰρ κόλλυθα κ' εἶπα: Θεὸς ἄσχωρέστον.

Θεὸς ἄσχωρέστον, Περικλῆ, κ' αὐτὸν τὸν πρόγονόν μας,
ποῦ θὰ παραξενεῖται μὲ τὸ μνημόσυον μας.

Θεὸς ἄσχωρέστον τρεῖς φορὰς
μαζὶ μου φώναξε καὶ σὺ...
μὲ τῆς σταφίδας τῆς χλωραῆς
ποτὲ δὲν ἔκανε κρασί.

Ξέρω σ' ἐκεῖνο τὸν κειρὸ
τῆς παλαιᾶς σταφίδος
πῶς ἐκὰν κὴν τοσαυτὴ χλωρὸ
δὲν εἶχανε σταφίδος.

Π.— Θεὸς ἄσχωρέστον, Φασουλή,
κ' αὐτὸν τὸν Βασιλέα,
ποῦ βάραινε τὴν κεφαλὴ
μὲ περικεραλαίαν.

Θεὸς ἄσχωρέστον, ποῦ χλωμός τῶν εἰγενῶν τὰ κειρὸ
τὸ φίλησε ἴσ' τὰ χεῖλη,
κ' ἔπειτα ἴσ' πῆγε κ' ἔπεσε μὲ τὸ σπαθὶ ἴσ' τὸ χεῖρ
ἴσ' τοῦ Ρωμανοῦ τὴν Πύλην,
καὶ ἴσ' τὸν δίκου τοῦ τὸν κειρὸ δὲν ἴσαν Συνδικάτα
ν' ἀνεβοκατεβάζουε καὶ τὰ Κωνσταντινάτα.

Φ.— Θεὸς ἄσχωρέστον μὰ φορὰ.
Θεὸς ἄσχωρέστον δέκα,
ποῦ τρεχε μῆσα σὲ πυρὰ
κ' ἀνδρείως ἐπέλεξα.

Θεὸς ἄσχωρέστον, ποῦ ποτὲ δὲν ἔλεγον γὰρ ράντα
κ' οἱ τότε φαμερόνοι,
καὶ τῶρα θάβ' ἴσ' τὸν στήσωμεν μεγάλων ἀνδριάντα
σὴν τοῦ Κολοκοτρώνη.

Κ' ἴσ' τὸν βάλομεν κ' αὐτὸν
κειρὸ σ' ἀροδευτήριαν
ν' ἀκούη τῶσαν μηχανῶν
συχνὰ συλλαλητήριαν.

Ἐφαγκ κόλλυθα κ' ἐγὼ
μετ' ἄλλων ὅσα μπόρεσα,
καὶ δίχων νὰ πολυλογῶ
τὸν πρόγονον ἄσχωρέστον.

Κ' εἶδα τρυγῶ μου στρατοῦς
κ' ἀκτινοβόλον στέμμα,
κ' εἰς δικεφάλου ἐπέτω
προσῆλωσα τὸ βέλεμμα.

Κ' ἐκεῖνος ὁ δικεφάλος ἄνοιξε τὰ περὰ του,
κ' ἀνωφθαίς πρὸς τὸ Δαφνὶ καὶ τὸ Φρενοκομεῖον
ἐπέρασε γοργόπτερος ἀπὸ τοῦ Ζαχαράτου
καὶ λαίμαργος ἐκούριζε ἴσ' τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον.

Τότε ποῦ λές, ἀγαπητέ,
καὶ ρήτορες καὶ ποιηταὶ
τέτοια πρὸς τοῦτον ἔλεγον μὲ φθειριστὰν κόμην
καὶ βρωμῶν θνησιμαίων:
δὲν συμβολίζεις σήμερα τὴν δόξαν καὶ τὴν ρώμην
τῶν παλαιῶν Ρωμαίων,

μά συμβολίζεις τῶν Ρωμῶν τὴν ἄκραν βουλμίαν,
ποῦ τοὺς συγχρόνους ὀδηγεῖ 'στὸν Κεντρικὸν Ταμίχιν.

Μετὰ τῶν ἄλλων ἀστῶν
'στὴν ἰσρὰν τὴν κινωτῶν
τοῦ γένους τοῦ λιμώττοντος ἀποστασιμῶς στάσου,
καὶ κάθε νέου Καίσαρος τοὺς ἀετοὺς θαμβῶντων
κοκκίνιζε τὰ ράμφη σου καὶ τὰτσάλονυχά σου
' χιματωμένῃ σκελεθρὰ σφαχμένῳ Μκκεδόνων.

'Οπου δημόσιος παρὰς
ροκάκιζε καὶ τρῶγε,
καὶ βλέπε τον μετὰ χαρὰς
καὶ σὺ, Παλαιολόγε.

Τρῶγε τρῶγε, γειὰ χαρὰ σου,
κι' ἀς σκεπάζουν τὰ πτερά σου
τὰ πτερά μικρῶν μεγάλων
κοτσυφίων καὶ πεπαγάλων.

Τὰς ἐφόδους κατ' ἀνέμων,
τὰ Ταμεῖα τῆς 'Αμόνης,
τοὺς θριαμβοὺς τῶν πολέμων
καὶ τὰ σκύλα τῆς εἰρήνης.
Σκέπάζε καὶ τὴν ρεμούλα
κάθε ρέκτου φατκούλα.

Π. — Σώπηκ, Φασουλῆ, 'λιγάκι καὶ κυττάζω νὰ σιμῶνῃ.

Φ. — Παράς;

Π. — 'Εκεῖνος.

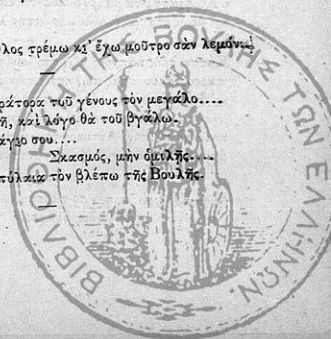
Φ. — 'Όλος τρέμω κι' ἔχω μούτρο σάν λεμάνι.

Π. — Βλέπω τὸν Αὐτοκράτορα τοῦ γένους τὸν μεγάλο....
θὰ προχωρήσω, Φασουλῆ, καὶ λόγο θὰ τοῦ βγάλω.

Φ. — Θαυμάζω τὴ κουράγη σου....

Π. — Σκαμῶς, μὴν οὐκίλῃς....

Φ. — 'Ιδοὺ! πρὸς τὰ προπολιὰ τὸν βλέπω τῆς Βουλῆς.

Π.—Σκιά τοῦ μαρτύρου σεπτή καὶ περιπλανώμενη
 ἔσθ' Ἀθῶνων τοὺς κόμους,
 ἀπὸ τῆς Πύλας τῆς Χρυσῆς μὲς ἡλθεσ κορυφαίην
 κί' ἀπὸ τοῦ Ἱπποδρόμου.

Σκιά, ποῦ σ' ἐξμνήσκαμε
 γιὰ κλήν προηγουμένην,
 σκιά, ποῦ σέ ζυπνήσαμε
 εἰς τὰ καλὰ καθύμενα.

Ἡ σπάθη κί' ἡ πορφόρα σου κί' ἡ περιεφρακία
 καὶ τῆλλα σου τὰ κλεα,
 ζε βοῦξ ἀσσύ, σέ βεβαίω, προπάτω Κωνσταντίνε,
 πῶς πανοπλία μοναχὰ γιὰ Καραγάλλου εἶναι.

Κόσμος τριγύρω σου γιὰ
 καὶ σὺ βροντᾷ καὶ λάμπει,
 καὶ θέλει σώνει καὶ καλὰ
 ἔσθ' Ἰκρλαμάντο νῆματι.

Κύτταζε τὴν Κυβέρνησιν, τὴν μίξιζαν, τὴν ἤττονα,
 κί' ἐμένα τὸν ἄγιτωνα.

Βλέπε τὸν γλόμπο τῆς Βουλῆς, βλέπε τὰ νομοσχέδια
 καὶ τὸν ρητόσαν τοὺς θυμοὺς...
 εἰς τούτους ἴδρυσε βωμοὺς
 ἢ σύγχρονος ἀναιδέα.

Μαζὶ μὲ τὸν δικέφαλο τὸν πολυδοξασμένον
 πέτα ἔσθ' Ἰκρλαμάντο τὸ πατριωτικὸ
 ἢ ἀκούσῃ τὸν Πικυλοπούλε, ἢ ἀκούσῃ τὸν Ψημένον,
 νὰ συζητοῦν περιφραδεῖς γιὰ τὸ σπαριδικιό.

Ἄκου καὶ μὴ σπαριδικούς,
 καὶ βλέπε μας εἰρηνικούς
 πολλῶν γειτόνων
 γειτόνας,
 πολλῶν ἤττωνων
 ἤττονας,
 μὰ καὶ κρειπτόνων
 κρειπτόνας.

Βλέπω θυμὸς πῶς πυρπολεῖ,
 σκιά, τὰ μάγουλά σου,
 πῶς ἐκηλίωσαν πηλιὶ
 ἄχακταντα πέδιλά σου.

Πάτα τῶν νομοσχεδίων τὸν καινούριον τὸν σωρὸν,
 πάτα σέ χαρτὴ μεγάλη χαρτομάντιδος φυλῆς,
 ὁ Κορρατῆς τὰ μαζεῖ καὶ τὰ κάνει φουσερὸν,
 κί' ἀερίζεται μὴ ἐκεῖνα μὲς ἑστὴν λαύραν τῆς Βουλῆς.

Κύττα τοὺς καπνοὺς τῶν στόλων, τοὺς καπνοὺς τῶν κεφαλῶν,
 παρευρίσκου ἑστὰς πωληθεῖς τῶν ἀγρήστων μας ὕλων,
 κί' ἐνδυνάμωμε κί' εὐλόγιε τοὺς ἀγῶνας τοῦ Ρωμοῦ
 γιὰ τὸν φόρο τοῦ ψωμοῦ,
 καὶ γιὰ τοῦτον, Αὐτοκράτορ, ἢ ἀγονίζετ' εὐκλεῶς
 ὁ κυρίαρχος ἐκεῖνος, ὁ κατ' Ἀττικῶν λέως.

Φ.—Κί' ἐγὼ λοιπὸν σέ προσφώνω, σκιά σκιῶν ἀρχαίων,
 ἀλλὰ διὰ βραχίων.

Ποτὲ μου δὲν τὸ πίστευα, μηδὲ ἔσθ' ἄν τοῦ μου τῶχα
 μὲς ἑστὸ χροσὸ τοὺς ἐκπεμοὺς καὶ ἑστὸς Βουλῆς τὴν βόχα
 πῶς κόλλυβα θὰ κάνωμε καὶ γιὰ τὸν Κωνσταντίνον,
 κί' αὐτοὺς ποῦ σ' ἐμνημόνευσαν τοὺς ἔχω γιὰ τὴν Τῆνον.

Ποτὲ μου δὲν ἐπίστευα σὺ τόσα ζαφρικά μας
 πῶς θὰ μᾶς ἔλθουν μὲς ἑστὸν νοῦ τὰ παιδικιστικά μας
 κί' ἐκεῖνη τῆς ἀλώσεως ἡ φρικαλέα Τρίτη
 καὶ πῶς θ' ἀνησυγήσαμε καὶ σέ τὸν μακαρίτην.

Μάθε γιὰ τὸ Ρωμαϊκὸ πῶς ἐνηλικιώθη,
 τῆς ἡλικίας τῆς μικρῆς δὲν τὸ κεντοῦν οἱ πόθοι.
 Μεγάλωσε μὲ τὸν καιρὸν, παιδιὸς δὲν ἔχει φρόνημα,
 κί' ὑπόσχεται διὰ παντός πῶς θὰ καθίσῃ φρόνημα.

Γιὰ ἄμνησθον τὰ μικρὰ του, τὴν Ἰδέα τὴν Μεγάλην,
 ποῦ κινεῖς ἀπ' τὸ μαλὸ του δὲν ἔμορφεσε νὰ τὴν βγάλῃ.
 Πλὴν σωφρόνως ἐκ τῆς πείρας ἐδιδάχθη τῆς μακρῆς
 ἢ ἀποβάλλῃ τὰς ἰδέας, τὰς μεγάλαις καὶ μικραῖς,
 τὸ πολὺ νὰ λέῃ δοξαῖς τοῦ καιροῦ του τοῦ φευγᾶτου,
 νὰ χρὴ στόλους νὰ κενπίζου καὶ νὰ καθέται, σὲ αὐτὰ του.

Δὲν πλανᾷται τόρα πλεῖον μὲ τὸν πρώτον τοῦ τῶν χρόνων
 τὴν ἀπάν τὴν ὥραϊαν,
 κί' ἐρωτᾷ τοῦ φράγκου μόνον
 τὴν τιμὴν τὴν ἀγοράϊαν.

Κοντὰ σου μὲ καλεῖς νῆλθω, τὴν κεφαλή μου γέρνω,
 κί' ἂν θὰ μοῦ δώσῃ φακέλο μετὰ χαρῆς τὸ πέρω.
 Μὲ τοῦτο θ' ἀνακουφισθῶ μὲς ἑστὸς παρῶντας σάλους,
 ὅσο γιὰ τέτοια πέρομε κί' ἀπὸ προγόνους ἄλλους,
 καὶ μὲ τὰ γραμματῶσμάκα ἑστὸ μετ' ὀλίγον μέλλον
 θὰ κάμωμε καὶ συλλογὴν προγονικῶν φακέλων.

Γιατὶ κοντὰ σου μὲ καλεῖς; γιὰ νὰ μὲ φακελώσῃς;
 φακελώσε κί' ἀπὸ μακρῶν τὸν μακρῆτην τῆς γλώσσας—
 θέλω νὰ σκίψω πρὸ θυμὸς ἑστὸ μέγα θέλημά σου,
 ἀλλ' ὅμως εἶμαι βέβαιος πῶς ἂν ἔλθῃ σμὰ σου
 θὰ σπᾶτῃ φράκα Καίσαρος τοῦ Φασουλλῆ τὴν μούρη...

(Εἶπε, κί' οἱ δύο τόκοισιν αὐτοστιγμῆ κομποῦρι,
 κί' ἐφώνηζαν ἀσθμαίνοντες: πῶς ἔτσι δίχως λόγον
 νὰ κανομε μνημόσυνον γιὰ τὸν Παλαιολόγον.)

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλοις λόγους ἀγγελίαις.

Ἄ Γεωργιάκις Ἐμπεριόκις, ἕνας νέος ζηλεμμένος
 καὶ πολὺ χαριτωμένος,
 εἰς τὴν Ἄνδρον ἐνημερεύθη τὴν Χαρίτωνος Ἐλένην,
 μ' ἀρετῶν σπανίων πλοῦτον καὶ χαριτῶν προκισμένην,
 κί' ὁ Ῥωμοῦ ἐπιχαρίτως ἐκ τῆς χώρας τῆς εὐσάνδρου
 τοῦ χαριτωμένου ζεῖγος ἐχαιρέτησε τῆς Ἄνδρου.

Τῆς Βαλκερικῆς ἐκείνης τὸ μεγάλο μυστικὸν,
 Ξενοπούλου τοῦ Γρηγόρη νέο δρᾶμα τεχνικόν,
 μὲ Λομβάρδους, μὲ Κοντίσσαις, μὲ χροῖαν Λακωνικὴν,
 προσεχῶς θὰ τὸ διδάξου εἰς τὴν Νέαν τὴν Σαηνήν.